

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/02-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. J., bytom M., zastúpeného advokátkou JUDr. E. P., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v trestnej veci sp. zn. 1 T 80/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. J. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2002 doručená sťažnosť I. J., bytom M., (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená 5. marca 2002 podaním jeho právnej zástupkyne.

Sťažovateľ namietal porušovanie svojich základných práv a slobôd Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v súvislosti s trestným stíhaním vedeným proti nemu

väzobne na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 80/98 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, pokus trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 a § 241 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona, pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Trestného zákona, ako aj pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona.

Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť od 21. októbra 1998.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Ntv-II 57/2000 z 19. októbra 2000 bola lehota trvania väzby sťažovateľa predĺžená do 21. apríla 2001.

Predseda senátu krajského súdu podal 27. marca 2001 na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zmysle § 71 ods. 3 Trestného poriadku návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 21. októbra 2001.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. Ntv-II 33/2001 z 5. apríla 2001 predĺžil podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku lehotu trvania väzby sťažovateľa do 21. októbra 2001.

Sťažovateľ namietal, že po uplynutí zákonnej doby trvania väzby nebol prepustený na slobodu a naďalej sa nachádza vo výkone väzby. Týmto postupom sú v zmysle vyjadrenia právnej zástupkyne sťažovateľa „... hrubo porušované práva obžalovaného I. J., ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v článku 12“.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne žiadal, aby „... Ústavný súd po preskúmaní veci sťažnosti vyhovel a vo svojom

rozhodnutí vyslovil, že u obžalovaného I. J. boli porušené práva podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Taktiež navrhol, aby „... Ústavný súd prikázal, aby ten, kto tieto práva porušil, vo veci konal, t. j. aby obžalovaný I. J. bol Krajským súdom v Trnave prepustený z väzby na slobodu ihneď“.

Zároveň navrhol, aby „... Ústavný súd ... priznal obž. I. J., ktorého práva boli nezákonnou väzbou od 22. októbra 2001 porušované, primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500.000,- Sk“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa návrh na začatie konania ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je teda (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 37/02).

Sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne žiadal, aby ústavný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že boli porušené jeho práva podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v petite svojej sťažnosti však neoznačil, o ktoré základné práva alebo slobody ide.

Sťažovateľ ani vo zvyšnej časti svojej sťažnosti neoznačil, ktoré jeho základné právo alebo slobodu mal krajský súd porušiť, a to aj napriek zneniu § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý vyžaduje (tak v znení platnom a účinnom do 20. marca 2002, ako aj neskôr po nadobudnutí účinnosti zákona č. 124/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), aby sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 zákona o ústavnom súde obsahovala aj označenie, ktoré základné práva alebo slobody boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené.

Sťažovateľ síce v tomto kontexte namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd však poukazuje na svoj právny názor opakovane vyslovený v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, že ústavné direktívy obsiahnuté v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy nemôžu byť zásadne priamo samostatne aplikovateľné v rámci individuálnej ochrany základných

práv a slobôd. Ich aplikácia nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu orgánu verejnej moci na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (obdobne napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 8/97).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd listom z 12. apríla 2002 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby v lehote 10 dní od doručenia uvedenej výzvy uviedla obsah sťažnosti do súladu so zákonnými náležitosťami vyžadovanými v zmysle ustanovení zákona o ústavnom súde.

Právna zástupkyňa sťažovateľa aj napriek tomu, že výzvu ústavného súdu z 12. apríla 2002 adresovanú jej do vlastných rúk prevzala podľa poštovej doručenky 19. apríla 2002, nedostatky sťažnosti v lehote stanovenej ústavným súdom a ani neskôr do dňa predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom neodstránila.

Vzhľadom na túto skutočnosť bola sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2002